

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Sabbato. De Divinißimo Sacramento in veteri Manna figurato. Qui oblatam
expellit Sacramenti gratiam, qua divinus esse possit, non minùs forte
peccat quàm qui olim Manna repulerunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

in lege peccati. Unde exclamaret, infelix homo quis me liberabit de corpore mortis huius, contum quod tamen addit. Gratia Dei per Iesum Christum Dominum nostrum. Unde & concludit: Igitur ego ipse mente servio legi Dei, carne autem legi peccati. Nihil ergo nunc damnationis est iis qui sunt in Christo Iesu, qui non secundum carnem ambulant. Lex enim Spiritus vitæ in Christo Iesu liberavit me à lege peccati & mortis; Id est, ab illo peccati fomite qui per consensum nostrum nos occidit, sed qui nihil nocet sine consensu nostro: ne autem consentiamus, facit illa Christi gratia, quæ tam certò tam copiosè & abundantè in frequentato piè Sacramento solet hauriri, ut sola ejus quod receptum est cogitatio, teste sancto Chryostomo, Nobis omnium

nobis operatur; Nempe operatur vitam illam resurgentis Iesu, vitam incorruptam, vitam nullo corporis depravatam motu. Nam cum sic per Christi gratiam affecti simus ut inordinate nulli motui consensum velimus dare, status est quidam mortis qui operatur beatum illum statum resurrectionis, quo velut immortales & incorrupti dici possumus, ut in secunda parte demonstratur.

In Fer: Pascha bus.

O mihi sic liceat mori, ut mihi sic liceat vivere?

III. PUNCTUM.

SICUT ergo Cœlites in assumptis vivunt corporibus, ita & qui caelesti pane sic vivunt ut caelestes fiant, sic in suis licet corruptis & depravatis corporibus incorrupti tamen & vix ullo depravati vivunt motu, quia per communicationem Christi corporis quod frequenter & studiosè suscipiunt, hanc recipiunt gratiam ut quod ait S. Augustinus cum Apostolo, Mortificent membra sua quæ sunt super terram, fornicationem immunditiam, & alia, quando eis mente non consentiunt, neque exhibent eis arma, corporis membra. Et quod est vigilantia majore continentia curandum, ipsa etiam eorum cogitatio, si eorum quadam suggestionè, & quasi susurratione tangatur, tamen ab eis ne oblectetur, avertitur.

l. de Cont.

Vide quàm longè abis à tali statu! Vide quid inde te avocet, quæ curâ te præpares ad facram mentem, qua vigilantia tuis animi & corporis motibus reprimendis incumbas? Videte vosmetipsos, ne perdatis quæ operati estis.

2. Joann.

Hom. 61.

In 1. & 2.

Hebdom.

hujus

partis 3.

Rom. 6.

2. Cor. 4.

Multa sanctorum Patrum in hac dicta sententiam vide superius; & adde quod hic maxime proprium est, sic perfecte adimpleri quod ait Apostolus, si complantati facti sumus similitudini mortis ejus: simul & resurrectionis erimus. Nam negando consensum pravis motibus, complantati ut similitudini mortis Christi, id est sumus et in morte similes; nempe sicut ille in cruce est mortuus, ita & nos nobis morimur, crucifigentes veterem hominem: tum verò etiam similes sumus ejus resurrectionis, quatenus in corpore nostro mortali vivimus sicut in immortalibus, sicut in incorrupto, & glorioso. Quodque a libi rursus repetit: Semper nos qui vivimus, in mortem tradimur propter Iesum: ut & vita Iesu manifestetur in carne nostra mortali, ergo mors in

SABBATO.

DE DIVINISSIMO SACRAMENTO IN VETERI MANNA FIGURATO.

Hic est Panis qui de cœlo descendit; non sicut manducaverunt Patres vestri manna, & mortui sunt. Qui manducat hunc panem, vivet in æternum. Joann. 6.

VERITAS PRACTICA.

Qui oblatam expellit Sacramenti gratiam, qua divinus esse possit, non minus foris peccat quam qui olim manna repulerunt.

RATIO EST, Quia in hoc precipue peccarunt Israelita nauseantes manna, quod vilissimos Egypti cibos illi pretioso caelesti cibo quem offero- Hayneusve Pars tertia.

bat Deus, anteferrent.

Sed qui oblatam expellit Sacramenti gratiam qua divinus esse possit, mavult esse animalis quam divinus; & sic vilissimum animi statum præferre dignissimo quem offert Christus.

Ergo non minus peccat quàm qui olim manna repulerunt. Quod caris non est mediocriter formidandum.

R

I PUN-

I. PUNCTUM.

Sap. 16.

ANTIQUUM manna quod Israelitis quotidie de caelo descendebat, sic erat figura divinisissimi Sacramenti, ut quæ Divinitatis in Christo sunt, magis represententur quam humanitatis. Quod enim manna omne delectamentum in se haberet, & omnis saporis suavitatem, ut ait Sapiens: vel quod bonis tantum aperet, non autem malis; quod nulla compararetur arte: quod qui plus de illo colligerent quam ordinata esset mensura, non plus reportarent; ac denique si quæ essent alia hujus cibi miracula, divinas proprietates ita exhibebant, ut cum etiam eucharisticum Sacramentum figurarent, Divinam non modò Christi naturam exprimerent sed & divinam ejus virtutem qua divinos eos faceret sui qui similes, qui se frequentarent religiosius, sibi que se totos unirent affectus.

Non satis illi fuit Divinitatis suæ participes nos facere, in illa quam assumpsit humanitate, nisi etiam unumquemque particulatim divinum hominem faceret, si divinus esse malit quam animalis, aut nisi malit animalis esse quam divinus. Hoc enim unum obstat ad hanc particularem Divinitatis participationem & consortium incundum. Quod obstatulum quam sit indignum, quam injuriosum Deo, & nobis perniciosum, non poterat melius exprimi quam veritate proposita, qua denuntiatur, *Non minus peccare eum qui divinam illam Sacramenti gratiam quam divini efficiuntur, à se excludit, quam qui vestri illud manna olim repudiaverunt.*

Num. 11.

Una est enim eademque prorsus utriusque peccati ac injuriæ Ratio quæ primo in Israelitis patuit quod vilissimos Aegypti cibos cibo illi tam pretioso & celesti, qualis erat divinum illud manna quod illis quotidie ministrabatur, antefertent. *Recordamur*, inquit, *Piscium quos comedebamus in Aegypto gratis; in mentem nobis veniunt cucumeres, & pepones, porri que & cepo & allia. Anima nostra arida est, nihil aliud respiciunt oculi nostri nisi Man.* In quo quidem peccato triplex videtur inesse malitia, nam primò volunt aliter regi quam velit Deus. Deinde cum panis ille tam suavis esset & deserviens uniuscujusque voluntati & gustui, prorsus impetrari non conqueruntur de tali cibo. Denique comparant illi & anteponunt cibos tam viles & abjectos, ut vel ipsorum nomina pudorem injiciant ac horrorem: unde graviter succensus Deus

dedit illis quidem escas quibus concupiscentiæ tantisper saties facerent: *Sed adhuc carnes erant in dentibus, eorum nec defecerat hujusmodi cibus, & ecce furor Domini concitatus in populum, percussit eum plaga magna nimis: vocatusque est ille locus, sepulchra concupiscentiæ: ibi enim sepeliverunt populum qui desideraverat.*

Horrendum quippe est incidere in manus Dei viventis; Et valde periculose est in illas incidere, si quod benignæ manus illæ offerunt ad nostram salutem & perfectionem, maligna mente repellimus.

II. PUNCTUM.

SED qui oblatam expellit Sacramenti gratiam, quæ divinus esse possit, magis esse animalis quam divinus, & sic vilissimum animi corporisque statum præfert dignissimo quem offert Christus.

Sigillatim cuncta sunt enucleanda. Primò dicitur oblatam esse Sacramenti gratiam quæ per frequentem & religiosum Sacramenti usum divini quidam homines reddimur. Nam qui vita Dei constanter vivit, divinus homo non minus dici potest quam Virgines dicuntur angelici, quod angelica vivant vita; aut quam fraudulenti & mendaces dicuntur diabolici, quod sic Diabolum imitentur. Quid est autem aliud vivere vita Dei quam operari in omnibus, ubique & semper, sicut Deus operatur, aut quod ipse operatur? Sic enim S. Thomas ponit Dei vitam in ejus operatione per quam & demonstrat in eo esse vitam. Quid vero præcedit aliud Christus Dominus sese nobis communicans in divinisissimo Sacramento, quam se ita nobiscum commiscere & unire, ut ex nobis duobus fiat unum quodammodo principium earum omnium operationum quæ vel in intellectu, vel in voluntate, vel in cæteris animi corporisque facultatibus exerceri possunt ad æternam vitam, possuntque vere cum Apostolo affirmare, *Vivo autem jam non ego, vivis vero in me Christus?* Et rursum, *An experimentum queritis ejus qui in me loquitur Christus?* Nonne sic Apostolum dices divinum hominem? Cur porro, nisi quia Deus in illo viveret & operaretur? Unde idem dici necesse est de quovis homine qui sua quæque in Deo vel in quo Deus operetur: Unde Sapiens, *obaudite me divini fructus.*

Secundo, divinam illam quæ offertur expellit gratiã, qui ad eam vel recipendam vel in usum addu-

Rom. 8. adducendam non attendit; qui sibi scilicet non invigilat ut ex ea potius operetur quàm ex appetitu naturali, vel humano respectu: *Qui ea potius que carnis sunt sapit, quàm que sunt Spiritus: Unde*

Tertio patet, quòd qui divinus esse poterat si tali gratiæ constans cooperatus esset, evadit in aliud quoddam extremum ut sit animalis, id est, animali vita vivat; non modò non ex gratia divinoque ductu, sed ne quidem ex recta rationis motu; at solum ex appetitu quæ pars illa est inferior quæ nobis una est cum cæteris animantibus, ac propterea dicitur animalis, & animales illi qui ex ea potius quàm ratione vivunt, *Animales, Spiritum non habentes. Animalis homo non percipit ea que sunt Spiritus Dei.*

Quarto denique, quod est præcipuum propositionis caput, cum quis ex naturæ vivens imperu sic in vulg animalis esse quàm divinus, manifestè vilissimum vivendi statum præfert dige ssumo quem offerebat Christus. Præfert enim animale statum divino; præfert naturam corruptam, divinæ Gratiæ; præfert terram cælo, tempus æternitati: uno denique verbo, præfert appetitum Deo.

Ier. 2. *Obstupescite cæli super hoc!*

III. PUNCTUM.

Qui oblatam igitur expellunt Sacramenti gratiam, non minus forsè peccant quàm qui olim manna repulerunt; Quia cum possent si vellent per illam gratiam esse divini homines, malunt esse animales; cum possent divinam vitam vivere, malunt vivere belluinam: cum possent suis in omnibus animi corporisque motibus cooperatores Divinitatis existere, malunt deserto Deo sequi appetitum: quod certè non est minus iniquum quàm neglecto manna concupiscere viliores aliquos cibos. *Qui nutriebantur in croceis, amplexati sunt stercorea.* Esto non murmurent, non se nauseare dicant super divino cibo, sicut Israëlitarum fastidiosi de suo manna locuti sunt; esto in hac parte sint Judæis mode-

stiores, quia tamen longè major est inter divinam & animale vitam distantia, quàm inter manna deserti & Egypti allia: sic fieri potest coram Deo, ut quod ex una parte decedit iniquitatis, accedat & superetur ex alia.

Quod èd magis verum est, quòd hinc non fiat comparatio unius actus sive peccati cujusquam, cum peccato Judæorum. De interno & habituali quem vocant statu quæstio est, & quo sensu affirmat Dominus se malle frigidum quàm tepidum, hoc ipso dicendum est pejori sæpe in statu esse animales, licet minus peccare videantur, quàm qui facinora quædam perpetrant graviora. Hi enim facilius respiscunt & ad meliorem mentem redeunt quàm illi tepidi & animales. Quod præclare Cassianus: *Frequenter, inquit, vidimus de frigidis atque carnalibus, id est, de secularibus ac Paganis ad spirituales pervnisse fervorem: de tepidis atque animalibus omnino non vidimus.*

O deplorandum eorum statum qui tantò magis pereunt quòd se minus perire vident! Videsne te ipsum in hoc periculo? Certè oportet te esse vel frigidum, vel calidum, vel tepidum. At te frigidum & de pessimis unum esse, quales sunt Pagani & scelerati quique, non profiteberis. An verò te calidum, te ferventem & inter sanctiores te recensere audebis? Quid restat ergo quàm quòd sis tepidus & animalis, sicque periculosè vivas, nisi quantocyus ad meliora suspires? *Qui timer Deum, convertetur ad cor suum.*

Nisi Christo resisteres, sic te Christus in se, sicut panem consecratum, converteret.

Vide in hac 3. parte, Sabbato Hebdom. 1.

